BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 55-lea 16 Pagini EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei 16 Pagini Nr. 114 Joi 28 Aprilie 1938

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-lé P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tarifu poștal și valuta

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR ȘI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în țară

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

POLITICA LUI ARVINTE

De câtva timp se discută la noi, ca și în alte țări, chestiuni ce fac parte din „abc"-ul bărbatului de stat.

La întrebarea: care este datoria principală a statului în epoca actuală?, — răspunsurile variază după concepția ce o are fiecare despre rostul statului, despre raporturile acestuia cu națiunea și individul; după interesele mărginite ale păturei sociale din care face parte; ori după „opinii generale" puse în circulație.

O revistă franceză a deschis o anchetă cu privire la datoria principală ce o are un guvern național de salvare publică.

Răspunsurile au fost foarte variate: unii au pus accentul pe restabilirea autorității și a garantării ordinei și siguranței publice; alții, pe solidaritatea și concordia națională; foști miniștri au cerut respectul drepturilor și libertăților câștigate de ansamblul cetățenilor, asociat cu munca constructivă intensivă; naționaliștii au stăruit asupra întăririi forțelor materiale și morale ale națiunii față de pericolul extern; pacifiștii au propus măsuri în vederea menținerii și asigurării păcii; iar partizanii muncitorimii au răspuns că cea mai însemnată problemă ce trebue rezolvată este aceea a conflictului dintre muncă și capital.

La noi se spune că statul ar trebui să fie mai gospodar și să ia în seamă problemele ce reclamă soluții mai grabnice. Care ar fi acele probleme? Sănătatea publică, administrația, drumurile, agricultura, apărarea națională, munca constructivă. Deaceea unii dau întâietate acestor probleme și cred că s'a făcut până acum prea mult pentru dezvoltarea culturii poporului, etc.

Se desprinde din toate aceste păreri și propuneri o concepție despre statul modern, ca și despre raporturile dintre stat și națiune, care nu corespunde ansamblului intereselor naționale.

De fapt, statul, prin politica guvernelor sale, e dator să se ocupe de toate problemele ce interesează întărirea forțelor sale materiale și morale, dezvoltarea economiei naționale, crearea unei elite intelectuale și întinderea culturii în massele populare, nu numai pentru generațiile prezente, dar și pentru cele viitoare. Statul este numai cadrul națiunii.

Substanța cea vie și eternă este și rămâne națiunea.

Statul modern trebue să facă față misiunii sale în toate direcțiile și aci intervine arta de guvernământ, politica în sensul cel bun al cuvântului.

Numai guvernele lipsite de prevedere și care nesocotesc principiile elementare ale politicii pozitiviste, răstoarnă ierarhia problemelor; se ocupă numai de anumite probleme ce le consideră mai importante prin actualitatea lor și neglijează pe celelalte. Ce ar însemna apărarea națională, dacă ea s'ar reduce numai la înzestrarea armatei cu materialul necesar și ar neglija factorul moral, problemele culturală și sanitară, sau starea căilor de comunicație?

Toate problemele sunt strâns legate unele de altele și de aceea se impun planuri bine studiate în toate ramurile, care urmează să fie aplicate an după an, căci numai așa se va putea evita politica lui Arvinte.

OUĂ ROȘII ȘI COZONAC — OLIMPIA TIBEICA — POGORELȚ

Revolta împotriva unui maharajah

Palatul lui inconjurat de revoltați

Calcutta, 25 (Rador). — *Populația din Jaipur s'a revoltat contra maharajahului.*

Maharajahul de Jaipur și cu câteva sute de partizani sunt înconjurați în palat.

Două trenuri încărcate cu trupe britanice au fost trimise în grabă spre Jaipur Aesikar.

Von Pappen in disgrație

Nu va mai fi ambasador la Ankara.— Fiindcă a fost arestat secretarul său, se retrage din diplomație

Berlin, 25 (Rador). — **Corespondentul agenției „Havas" transmite:**

In cercurile politice se afirmă că d. von Papen, ambasador al Reichului și fost ministru la Viena, care fusese indicat drept probabil ambasador al Reichului la Ankara, se va retrage complet din cariera diplomatică și se va stabili pe moșia sa dela Wallerfangen.

In aceleași cercuri se afirmă că hotărirea d-lui von Pappen a fost influențată de arestarea recentă a secretarului său, d. von Ketteler, arestare ce nu a fost desmințită până acum.

VON PAPEN

SCRISORI DIN PARIS

Anglia-Franța-Italia

de RENE SAIVE

Paris, Aprilie

Opinia publică franceză, după după ce a dat câtva timp dovadă de scepticism, primește in genere, cu satisfacție, incheerea acordurilor anglo-italiene. O evoluție foarte sensibilă s'a produs, dealtfel, sub influența Londrei, de sigur, în cercurile politice cari, până în prezent, manifestau o anumită ostilitate față de Italia. Trebue să notăm cu oarecare curiozitate, de pildă, că d. Léon Blum era la putere, atunci când ideea unei apropieri franco-italiene a început să se întărească, iar d. Paul Boncour, pe atunci ministru de externe, a declarat în fața comisiunilor parlamentare că această apropiere este mult dorită. Din punct de vedere practic, nu mai există azi opoziție față de conversațiile franco-italiene. Se discută numai în privința momentului în care conversațiile ar trebui să înceapă.

Sunt numeroși aceia cari sfătuesc prudență și circumspecție. Franța, spun ei, n'are interes să acționeze cu grabă și poate ar fi cuminte să se aștepte ca Führerul să facă Ducelui vizita sa de prietenie". După ce se vor stinge lămpioanele, va fi cu putință să se vorbească cu folos.

Se poate spera, în adevăr, că vizita lui Hitler la Roma va aduce oarecare lumină în privința relațiilor italo-germane. Axa Roma-Berlin există mereu. Dar ar fi bine să se știe care este aproximativ soliditatea ei. N'a slăbit oare, sub povara sdrobitoare a Anschlussului? Rezistă revendicărilor germane — răsfirate, pare-se, în ziarul d-lui Goering. — asupra Tirolului italian? Ar fi foarte interesant, în adevăr, de a avea câteva precizări, sau numai câteva indicații asupra acestui punct. Căci nu poate fi vorba, pentru Franța, de a se îndrepta, pe calea Romei, spre o apropiere

(Continuare in pagina 2-a)

Orizontul internațional

OXO

Cei din urmă trei ani ai vieții internaționale au fost printre cei mai turburi, pe care-i inregistrează istoria diplomatică modernă. Odinioară, perspectiva conflictului armat era evitată cu grijă în cuvântările și declarațiile oamenilor de stat. Pregătirile militare erau domeniul rezervat al Statelor Majore și al guvernelor. Când un om politic declara în numele țării sale că „vrea pacea, dar nu se teme de război", aceasta însemna că pacea nu mai are mulți sorți de a fi menținută și că războiul este inevitabil.

Astăzi parcă însăși resonanța cuvintelor s'ar fi schimbat și sensibilitatea opiniei internaționale ar fi slăbită.

Aproape nu există declarațiune importantă a conducătorilor responsabili ai guvernelor, care să nu ia în considerare cu sânge rece posibilitățile de conflict armat. Apărarea națională a devenit cel dintâiu capitol al politicii externe. Pregătația militară a intrat în domeniul public. Omul din stradă ține contabilitatea soldaților și tunurilor, flotelor și avioanelor.

Cursa înarmărilor se înțelege ca o necesitate de neinlăturat în urmărirea unui echilibru de forțe, care e destinat să asigure pacea.

Menținerea păcii prin înarmarea armamentelor este paradoxul politicei internaționale a timpului nostru, după ce timp de aproape douăzeci de ani după războiu urmărirea păcii prin dezarmare și a siguranței prin asistența mutuală a fost scopul zadarnic urmărit de o omenire, încă nepregătită pentru un ideal atât de înalt.

Pacea rămâne azi obiectivul popoarelor, dar această pace e armată și pusă în serviciul apărării ideologiilor sau ambițiilor naționale ori naționaliste, imperiale ori imperialiste. O morală internațională lipsește astăzi lumii: incercările de a organiza pacea colectivă, intemeiată pe drept, au căzut și astăzi raporturile dintre națiuni se pun pe terenul echilibrului de forțe, reglementat de înțelegeri bilaterale.

Evoluția acestei noui stări de spirit internaționale și intrebuințarea acestei metode noui, a avut drept rezultat împărțirea Marilor Puteri ale lumii, în două tabere, cuprinzând una regimurile de autoritate, alta cele democratice. In aparență, această diviziune a lumii era motivată de lupta contra comunismului și s'a concretizat în înțelegerea tripartită dintre Germania, Japonia și Italia, din 6 Noembrie 1937, prin care s'a alcătuit grupul statelor anticomuniste, în opoziție cu solidaritatea celor trei Mari Puteri democratice: Marea Britanie, Franța și Statele-Unite, legate de convingeri politice asemănătoare și de interese economice și monetare comune. In practică această împotrivire de ideologii a căpătat înfățișarea unui conflict între imperialisme, care s'a manifestat prin ingrămădirea intervențiilor străine în Spania, prin conflictul din Extremul Orient, și, în ultimul timp, prin alipirea Austriei la Germania, care privită sub aspectul mondial, n'a fost făcută posibilă decât de noua grupare a Marilor Puteri în două blocuri dușmane.

Desfășurarea evenimentelor pe același plan ar fi putut sfârși prin a avea urmări fatale. O destindere grabnică era necesară. Italia, care a avut un rol atât de important în crearea acestei situații prin războiul din Etiopia și prin intervenția masivă în Spania, are astăzi un rol tot așa de mare prin consimțământul ei de a asigura lumii această destindere.

Succesul politicii ei în Etiopia, ca și în Spania, este un fapt, pe care trebue să-l constatăm, cum trebue să înregistrăm și urmările binefăcătoare ale acordului anglo-italian, care pune capăt unei primejdioase încordări de trei ani în Mediterana. Prin intervenția sau prin abținerea ei, contribuția Italiei la liniștea Europei și a lumii poate fi azi hotărîtoare, precum a fost și sângele rece și realismul Angliei, care prin sprijinirea politicii de neintervenție în Spania și prin negocierile cu Italia a salvat pentru un moment pacea Europei. Intelegerea dintre Italia și Marea Britanie a inlăturat primejdia în Mediterana și poate stabiliza situația în Africa răsăriteană și în Africa de Nord. Urmarea ei logică și necesară este un acord cu Franța, care ar ingădui mai târziu o politică de înțelegere și de pace față de Spania. Odată risipită furtuna din Apus, acțiunea diplomatică italiană, capătă mai multă libertate de mișcare în Europa Centrală și dunăreană, unde absența ei a contribuit, în cea mai largă măsură, la stabilirea unui echilibru nou, care pune atâtea probleme statelor din această regiune a Europei.

Axa Roma-Berlin nu este desigur nimicită de acordul anglo-italian, dar ea poate dobândi o funcțiune nouă, dacă este pusă în serviciul unei politici raționale și drepte, fie pe Rin, prin refacerea unui pact occidental, fie pe Dunăre printr'o nouă încercare de organizare a bunelor raporturi dintre Statele dunărene și balcanice.

Recunoașterea imperiului italian de către Cehoslovacia și ordinul de zi, din 21 Aprilie, prin care d. Beneș, exprimă gratitudinea țării sale pentru rolul Italiei, în organizarea legiunilor cehoslovace, sunt în această privință două evenimente pline de semnificație.

Conferința Micii Intelegeri, care se va întruni la București, în primele zile ale lui Mai, va avea să studieze cu grije noul aspect al problemelor internaționale cercetând chestiunea Dunării, căutând soluția unei politici de bună vecinătate cu Ungaria și examinând contribuția Marilor Puteri la menținerea statutului Europei dunărene.

Destinderea intervenită în Europa nu va rămânea fără înrâurire asupra conflictului din Extremul Orient, față de care Marile Puteri au făcut o politică de neintervenție. Rezistența Chinei pare mai dârză, decât a prevăzut-o guvernul din Tokio. Abținerea militară a Sovietelor n'a lărgit conflictul în Asia și în felul acesta a îndepărtat și perspectivele de conflict în Europa. In această situație, incercarea unei noui mediațiuni în Răsăritul îndepărtat, din partea Marilor Puteri europene, mai puțin desbinate azi decât în timpul conferinței dela Bruxelles, nu mai apare azi ca o imposibilitate diplomatică. Dacă în fine, Statele-Unite continuă să manifeste pentru pace zelul activ pe care l-au arătat în ultimul an și să-și desvolte solidaritatea cu Puterile care vor menținerea acestei păci, perspective mai puțin intunecoase se pot deschide pentru liniștea de mâine a lumii.

Pacea este încă în largul mării, dar, în săptămânile care urmează, putem avea nădejdea să privim un orizont mai senin.

FILME

Pe o bancă, o pereche.

Pe cealaltă, altă pereche.

La fereastră, un călător.

Cel singur își aprinde țigara adresându-se doamnei și domnului din fața sa:

— Imi dați, voe?

— De sigur.

A doua doamnă se uită fulgerător la soț. Și cum el nu se mișcă, îi ordonă în surdină:

— Pentrucă nu ne-a întrebat și pe noi, spune-i să nu fumeze!

— Mie nu-mi face rău mirosul de tutun.

— Mie îmi face!... A și început să mă amețească!... Așa te-am pomenit: eu sunt ofensată și d-ta stai de lemn!...

— Uite că trece conductorul... Să reclamăm.

Soția deschide ușa.

— Fă regulă aici, domnule!... Dumnealui fumează, fără să-mi fi cerut voe!... Dă-l afară!

Călătorul îl scoate din încurcătură.

— Innainte de a rezolva chestiunea țigării, controlează din nou biletele dumnealor.

Cei doi înlemnesc.

Ii desmorțește însă cererea biletelor.

— In clasa I cu bilete de clasa II-a?!

— Să vedeți... geme soțul.

— Nu era loc... bâlbâe soția.

— Dă-i afară! zice fumătorul.

— Vă găsesc eu locuri.

Conductorul ia bagajele din plasă și precedează perechea tremurând de febra indignării.

După ce se potolesc ostilitățile, doamna rămasă în compartiment întreabă pe călătorul victorios:

— Sunt curioasă să aflu de unde știați că ei aveau bilete de clasa II-a?

— I-am văzut la ghișeu... Căci și eu am tot de clasa II-a!...

DON JOSÉ

ȘCOLILE ȘI MENIREA LOR

S'a hotărît acum de curând desființarea unor școli normale. Ocupându-se de această măsură, pe care o găsește nimerită, mult distinsul nostru coleg d. T. Pisani, care, între alte însușiri prețioase, are și însușirea de a stărui în ceeace alcătuește convingerea sa, cere reformarea întregului învățământ și, ca încă o măsură necesară, desființarea mai multor licee și chiar a unor școli superioare.

D-sa se ridică împotriva școlilor, care, în loc de a te pregăti pentru viață, dându-ți putința de a te descurca singur și de a merge pe propriile tale picioare, nu îndeplinesc altă funcțiune decât aceea de a fi „fabrici de diplome" sau, spunem noi și mai precis, fabrici de postulanți la slujbe publice, de oameni doritori de a se pune în slujba statului, ceeace de fapt înseamnă de a se împărtăși și ei cu o felie sau chiar cu o felioară din bugetul statului. Nu sunt puțini tinerii din categoria aceasta la cari diploma ține locul unui paravan ce ascunde o lipsă de pregătire, deseori uimitoare.

„Crescând considerabil în suprafață, învățământul universitar a pierdut în adâncime", a mărturisit nu de mult d. C. Kirițescu, directorul învățământului superior, deci unul din cei mai indicați să se pronunțe în această chestiune cu toată competența.

D. Pisani însă constată că nu numai învățământul universitar, ci „întreg învățământul, de sus și până jos, crescând „considerabil" în suprafață, e fără nici o adâncime".

Concluzia d-sale? Am arătat-o mai sus: desființarea mai multor licee și chiar a unor școli superioare — Facultăți, Academii sau cum le mai spune.

Ceeace urmărește d-sa — și asupra acestui punct nu pot fi două păreri deosebite — este, ca școala să te pregătească și să te înarmeze pentru o viață de sine stătătoare, iar nu pentru o viață parazitară de slujbaș sau pentru o viață și mai chinuită de candidat la slujbă.

Chestiunea aceasta de o importanță covârșitoare nu este de astăzi, de ieri, și nu se pune la noi. Aproape în toate țările se urmărește înfăptuirea dezideratului ca școala să nu fie nici fabrică de diplome, nici fabrică de candidați la slujbe.

Se urmărește această țintă, dar nu știm să fi fost undeva atinsă.

Aproape în toate țările se constată asalturi la slujbe și la bugetul public.

Venind la stările de lucruri dela noi, găsim în minunata lucrare „Scrisori către învățători" de regretatul Spiridon Popescu unele constatări caracteristice. Spiridon Popescu, care a fost unul din colaboratorii cei mai apropiați și mai apreciați ai neuitatului Spiru Haret, ne spune că înainte vreme, adică, acum câteva decenii în urmă, țăranii, fără să aștepte vreun îndemn sau vre-o amenințare din partea autorităților, își trimiteau cu dragă inimă copiii la școală.

Motivul? Nu atâta pentrucă prețuiau foloasele învățăturii de carte, cât credința că școala le înlesnește căpătarea unei slujbe, deci „îi scapă de muncă", prin „muncă" ei înțelegând doar munca manuală. Insă, când s'a închis robinetul slujbelor, s'a stins — ne spune tot Sp. Popescu — și dragostea țăranilor pentru învățătura de carte.

Dar în chestiunea numărului și a menirei școlilor, nu trebue scăpate din vedere două adevăruri ce n'au cum să fie tăgăduite.

Primul adevăr este că în provinciile alipite trebuiau înființate cât mai multe școli primare și un număr de școli secundare potrivit nevoilor locale. In aceste provincii, românii, în timpul cât au stat sub stăpâniri străine, ori n'aveau de loc școli naționale, cum a fost cazul cu Basarabia, ori aveau în număr prea neîndestulător, cum a fost cazul cu celelalte provincii. Și se impunea ca românii să fie scoși din această stare de inferioritate.

Al doilea adevăr privește învățământul primar. După cum reiese din statistici precise, nu numai că n'avem prea multe școli primare, ci, pentru ca toți copiii în vârsta de școală să poată primi învățătura de carte, numărul lor trebue sporit. Sporit chiar aci în Capitală, unde, în deosebi la periferie, sunt atâția copii, cari, din lipsa de localuri de școală, rămân fără învățătură de carte, îngroșând rândurile analfabeților.

N. BATZARIA

I. P. S. Patriarh Miron Cristea la Sinaia

Sinaia, 25 Aprilie

Azi dimineață, cu accceleratul de 11,15, la care era atașat un vagon salon, a sosit în localitate I. P. S. dr. Miron Cristea, patriarhul României și președintele consiliului de miniștri. La coborîrea din vagon, I. P. S. a fost întâmpinat de d. avocat Cezar Popescu, primarul orașului; inspector N. Atanasiu, șeful poliției locale și arhimandrit Serafim Georgescu, starețul mănăstirei Sinaia.

Cu automobilul, înaltul oaspete a fost condus la mănăstirea Sinaia, unde este găzduit și unde va rămâne până către sfârșitul săptămânii.

*

Cu ocazia sărbătorilor se găsesc la Sinaia, unde au petrecut Paștele, d-nii: Petrescu Comnen ministrul afacerilor străine, Mitiță Constantinescu, ministrul economiei naționale, Bardossy, ministrul Ungariei la București etc.

Iarnă in Poznania

Varșovia, 23 (Rador). — **Din Poznan se anunță că zăpada continuă să cadă în acea regiune, atingând în centrul orașului o grosime de 10 centimetri.**

La Boryslaw, temperatura este de 7 grade sub zero, iar grosimea stratului de zăpadă este de 30 de centimetri.

Slujba Invierii in Capitală

I. P. S. Patriarh, inconjurat de cler, oficiind slujba Invierii

(Citiți darea de seamă în corpul ziarului).